

Phẩm 21: BỔ VƯƠNG CUNG XUẤT GIA (Phần 1)

Thuở ấy Thái tử ở trong cung, ban đêm ngủ có một quan phụ trách việc bảo vệ cung điện bảo các lính tuần canh:

–Này các người, khi tuần hành canh giữ, mỗi người phải nói câu “Kim-tỳ-la” (*nhà Tùy dịch là đáng sợ*), hoặc nói câu “Mục-đế-la” (*nhà Tùy dịch là thoát ra*), hoặc nói câu “Ương-già-na” (*nhà Tùy dịch là bên trong ra*), các người phải luôn luôn có mặt ở đây.

Đám người tuần hành trả lời:

–Dạ vâng, chúng tôi luôn ở nơi đây.

Quan đại thần lại nói:

–Tất cả các người cần phải canh giữ cẩn thận! Tất cả các người cần phải canh giữ cẩn thận! Từ đêm nay trở về sau, các người canh gác, hoặc ở trên đất liền, hoặc ở dưới nước, hoặc ở trên cây, hoặc ở trong hang, hoặc ở bên hốc núi, hoặc ở bên phòng nhà, hết thảy đều mỗi một nên thích ngủ nghỉ. Này các người, đêm nay canh giữ phải cầm khí giới cùng nhau giữ các cửa ngõ trong cung điện, cần phải ra sức ân cần canh gác, tất cả mọi người đều phải chia nhau canh gác không được ngủ nghỉ. Vì cớ gì Đại vương ra lệnh nghiêm ngặt như vậy? Vì Đại vương sợ Thái tử bỏ hoàng cung này mà đi xuất gia. Vì theo lời dự đoán của quốc sư A-tư-đà, nếu giữ được Thái tử ở trong cung, thì chắc chắn Thái tử sẽ làm Chuyển luân thánh vương thống trị bốn châu thiên hạ.

Đại thần nói như vậy rồi, qua phần đầu hôm, đến phần nửa đêm người điểm canh lớn tiếng hô lên: “Đại thánh chúng ta tôn vinh muôn thuở! Nguyện Đại thánh chúng ta an ổn sống lâu muôn đời.”

Phần đầu hôm qua rồi, bước sang phần nửa đêm, đồng hồ báo chưa được nửa đêm, có chư Thiên cõi trời Tịnh cư giáng xuống thành Ca-tỳ-la, lúc ấy dân chúng trong thành đều mê man chìm lặng trong giấc ngủ, trên từ Đại vương Tịnh Phạn, các cận thần tả hữu, dưới cho đến tên lính canh chuồng ngựa Thái tử cùng các hạ thần, thể nữ, hết thảy đều mê man mỗi một ngủ say.

Trong Thiên chúng có một Thiên tử tên là Pháp Hạnh đến nội cung dùng sức thần thông khiến cho đồ phục sức trên thân các thể nữ xệch xạc không ngay thẳng; hoặc có nàng áo trịch xuống khỏi vai mà không sửa lại, hoặc có nàng chống tay vào cằm vào má mà ngủ, hoặc có nàng buông đàn không hầu rồi tựa lên đó mà ngủ, hoặc có nàng hai tay ôm lấy chiếc trống mà ngủ, hoặc có nàng ở bên trong nắm song cửa sổ để lộ bán thân mà ngủ, có những nàng hai tay ôm choàng nhau mà ngủ, hoặc có nàng mắt không khép kín, để lộ hai tròng mắt như nhìn sững mà ngủ, hoặc có nàng nằm lặn lộn trên chuỗi anh lạc mà ngủ, hoặc có những cung nữ hình dung đoan chánh, từ xưa đến nay đầy đủ lễ phép, biết xấu hổ, tất cả các hạnh đều được vẹn toàn, nay vì do ngủ say nên đến nỗi hạ phong ra tiếng, tiểu dầm hơi thối nồng nặc mà không hay biết; hoặc có nàng chuỗi anh lạc tuột khỏi thân, hoặc có nàng buông vãi các tràng hoa, hoặc tháo bỏ y phục, trợn mắt mà ngủ giống như tử thi không khác, người ngoài nhìn vào không ngờ là người sống, hoặc có nàng nằm ngửa, sải tay chân, miệng há to mà ngủ; hoặc có nàng nằm loạn không biết đầu đuôi, nằm lộn ngược bên cạnh người khác mà ngủ; hoặc có nàng hai tay lòn dưới bắp vế ôm chặt mà ngủ; hoặc có nàng thân rung động như người say rượu tựa vào vách mà ngủ; hoặc có nàng gục đầu mũi dãi lòng thông mà ngủ; hoặc có nàng ngồi xồm co cổ mà ngủ; hoặc có nàng khuôn mặt nhợt nhạt tái mét trông rất xấu xí mà ngủ; hoặc có nàng cổ mang trống cơm dây lòn qua nách mà ngủ; hoặc có nàng dùng đàn

không hầu gác trên cổ mà ngủ; hoặc có nàng gục đầu, mớ mà ngủ; hoặc có nàng phóng đồ bất tịnh đại tiện mà ngủ; hoặc có nàng nằm úp mặt như tử thi ở giữa gò mả mà ngủ.

Bấy giờ Thái tử bỗng nhiên thức dậy, qua ánh sáng cực kỳ sáng chói của các cây nến hay bó đuốc to bằng nắm tay hay cánh tay lớn thấp khắp mọi nơi trong cung. Ngài thấy các thể nữ nằm ngủ như vậy, có nàng cầm các nhạc cụ như: chập chĩa, sênh, đàn sặc, đàn cầm, kèn, ống tiêu, đàn tỳ bà, ống địch, tù và... có nàng há miệng nước miếng đóng thành bọt trắng, hoặc có nàng nước mũi dài như dòn. Thái tử thấy những cảnh tượng như vậy đâm ra suy nghĩ: Hình dung phụ nữ chỉ như thế thôi, thể hiện những cảnh bất tịnh tối tệ, có gì đáng cho ta tham ái, phấn son tô điểm bên ngoài cùng các đồ nữ trang: chuỗi anh lạc, y phục, tràng hoa, vòng xuyên trang điểm giả tạo ngoài thân. Đối với người ngu si không biết thì bị nó lừa gạt, thấy nữ sắc vọng sinh tâm ái dục. Đối với người có trí tuệ chánh niệm quán sát thân thể phụ nữ, thể tánh của nó là như vậy, hoàn toàn không có chủ thể giống như giấc mộng, như trò huyền thuật. Lẽ ra đối với nữ sắc không có người sinh tâm phóng dật, nhưng vì do tâm niệm vô minh trói buộc nên mới đắm nhiễm. Rồi nói kệ:

*Thế gian bất tịnh nhiều mê hoặc,
Không gì vượt hơn người phụ nữ,
Y phục nữ trang cùng điểm tô,
Người ngu thấy vậy sinh tham dục,
Kẻ trí quan sát như thế này,
Như huyền như mộng không chân thật,
Gấp bỏ vô minh chớ buông lung,
Quyết được công đức thân giải thoát.*

Lúc ấy, Thái tử lại chuyên tâm tư duy như thế này: “Ôi thôi thế gian đại hoạn! Ôi thôi thế gian đáng sợ, có gì đáng tham!” Thái tử đem lòng từ bi thương xót chúng sinh, rồi cất to tiếng khóc: Thế gian này ràng buộc, người ngu si giống như súc vật bị kẻ đồ tể giết hại sinh mạng; thế gian này bất tịnh, người ngu si không biết đem tâm vui thích, ví như chiếc bình đẹp vẽ vờ bên ngoài mà bên trong chứa đầy phần tử; thế gian này giả tạm, người ngu si lặn hụp chìm đắm trong đó, như con voi già lún trong vũng bùn lầy; thế gian này ô uế hôi thối, người ngu cho là ngon ngọt thơm tho, giống như con lợn nằm trong chuồng phân; thế gian này dối gạt, người ngu si không biết vọng sinh tham đắm, như chó gặm đầu xương trắng; thế gian này tổn hại, người ngu si không biết chen nhau cạnh tranh, giống như con thiêu thân chen nhau nhào vào ngọn đèn đuốc; thế gian này độc hại, người ngu si không biết tham đắm vui thích, giống như cá trạch nuốt lưỡi câu; thế gian này như hoa úa vàng, người ngu si không biết ưa thích thân cận, giống như loài hoa sống nơi ẩm ướt mà lại lìa khỏi nước rồi lại gặp sức nóng thiêu đốt của mặt trời; thế gian này mong manh, người ngu si không biết đi lại trên đó, giống như trâu già lún trong bùn sâu; thế gian này như đỉnh núi cao, người ngu si không biết sẽ rơi vào vực thẳm, giống như người mù từ đỉnh núi cao rơi xuống vực sâu; thế gian này tuần hoàn, người ngu si không biết lưu chuyển trong sinh tử, giống như bàn tay của người thợ gốm; thế gian này triền miên, người ngu si không biết bị nó ràng buộc, giống như chó bị xiềng xích không được tự do; thế gian này không tươi mát, người ngu si không biết bị lửa thiêu đốt, giống như cỏ mùa hạ bị sức nóng oi bức đốt khô; thế gian này suy thoái, người ngu si không biết một ngày nào đó sẽ bị tiêu diệt, giống như mặt trăng khuyết dần dần không còn; thế gian này không lợi ích, người ngu si không biết quả báo thiện căn hết

rồi, như người thua cờ bạc tiền của chuyển về người khác.

Thái tử quán sát thân các thể nữ như vậy rồi lại tư duy: “Ta nay thấy rõ ràng như vậy, cần phải sinh tâm hoan hỷ dũng mãnh, siêng năng tinh tấn, tăng trưởng phước đức, phát thệ nguyện rộng lớn cứu giúp thế gian. Đối với kẻ không ai cứu giúp, ta làm người bảo vệ giúp đỡ; đối với người không ai nuôi dưỡng, ta làm người đỡ đầu; đối với những chúng sinh không nhà cửa, ta làm nhà cửa phòng xá cho họ. Ngày nay những bốn phận này đã hiện rõ trước mắt ta, với ý chí này thì chẳng bao lâu ta sẽ thành chánh quả. Vì cơ sao? Vì những thể nữ không biết xấu hổ đang ngủ say này.”

Lúc ấy vào khoảng nửa đêm, Thiên tử Tác Bình thấy Thái tử đã thức dậy, chậm rãi bước đến thưa Thái tử:

–Tâu Thái tử, thuở xưa ngài đã thành tựu đầy đủ các việc chân thật. Lại nữa, Thái tử lúc ở tại nhân gian phát tâm thế này: “Ta nguyện bỏ thân này sinh vào cung trời Đâu-suất, thưa Thái tử, nguyện ấy đã trải qua rồi. Lại nữa, khi Thái tử ở cung trời Đâu-suất, nguyện sinh xuống trần gian thọ sinh trong thai Thánh mẫu, nguyện ấy nay đã mãn. Khi ở trong thai ngài nguyện sớm xuất sinh, nguyện ấy cũng hoàn tất. Sinh rồi đồng tử khôn lớn trong cung tự do dạo chơi thọ hưởng dục lạc, nguyện ấy cũng đã thành tựu qua rồi. Khi tuổi đến hai mươi muốn siêng năng tập học kỹ nghệ, nguyện đó cũng viên mãn. Khi tuổi tráng niên muốn thọ thú vui dục lạc thế gian, nguyện đó đang thực hiện. Xin Thái tử chớ nên mãi mê, ngày nay chư Thiên, nhân loại, cầu mong Thái tử xuất gia tu học Thánh đạo.

Thái tử nghe Thiên tử Tác Bình nói như vậy, liền mang đôi giày da làm bằng các loại ngọc quý, giá đáng tám ngàn ức cân vàng, xỏ vào chân rồi đứng dậy xoay nhìn chỗ ngồi của mình cùng với chiếc bảo sàng, lớn tiếng nói thế này:

–Đây là chỗ thân tối hậu của ta nằm thọ ngũ dục, từ nay mãi về sau sẽ không thọ ngũ dục nữa.

Lúc ấy, tay trái Thái tử vén tấm trường lưỡi làm bằng các loại quý giá từ trong cung bước ra, chậm rãi cất bước. Ở trong nội điện vừa đi được một khoảng ngắn, ngài đứng chấp tay hướng về phương Đông, chú tâm niệm danh hiệu chư Phật rồi ngược đầu nhìn các vì sao trên hư không.

Bốn vị Đại thiên vương Hộ thế và trời Đế Thích biết giờ xuất gia của Thái tử sắp đến, nên từ cõi nước của mình sắm đầy đủ phẩm vật đến cúng dường.

Thiên vương Đề-đâu-lại-tra, lãnh chúa các bộ Càn-thát-bà cùng với tất cả quyến thuộc trăm ngàn vạn chúng, thứ tự trước sau đồng trở nhạc từ phương Đông kéo đến, đi quanh thành Ca-tỳ-la ba vòng trên hư không, rồi hạ xuống đất đứng sang một bên, hướng về Thái tử cung kính chấp tay cúi đầu.

Thiên vương Tỳ-lưu-lặc-xoa lãnh chúa các bộ Cửu-bàn-trà cùng với tất cả quyến thuộc trăm ngàn vạn chúng, thứ tự trước sau, tay bưng bảo bình đựng đầy nước hương thơm tuyệt diệu từ phương Nam kéo đến, đi quanh thành Ca-tỳ-la ba vòng trên hư không rồi hạ xuống đất đứng một bên, hướng về phía Thái tử cung kính chấp tay cúi đầu.

Thiên vương Tỳ-lưu-bác-xoa, lãnh chúa chúng long vương cùng với tất cả quyến thuộc trăm ngàn vạn chúng, thứ tự trước sau, tay cầm các thứ chuỗi chân châu tuyệt hảo, lại hiện ra các tầng mây bằng hương thơm, tầng mây bằng hoa cho đến tầng mây bằng ngọc quý, lại thổi làn gió thơm êm dịu, từ phía Tây kéo đến đi quanh thành Ca-tỳ-la ba vòng trên hư không, rồi hạ xuống đất đứng sang một bên, hướng về phía Thái tử, cung kính chấp tay cúi đầu.

Thiên vương Tỳ-sa-môn, lãnh chúa các bộ Dạ-xoa cùng với tất cả quyến thuộc trăm ngàn vạn chúng, thứ tự trước sau tay cầm hỏa châu hay đèn đuốc, hoặc cầm đuốc lớn cháy sáng rực rỡ, hoặc có Thiên chúng thân mặc áo giáp, tay cầm cung tên, giáo mác, dao gậy...từ phương Bắc kéo đến, đi quanh thành Ca-tỳ-la ba vòng trên hư không rồi hạ xuống đất đứng sang một bên, hướng về Thái tử cung kính chấp tay cúi đầu.

Thiên chúa Thích Đề-hoàn Nhân cùng với tất cả quyến thuộc chư Thiên trăm ngàn vạn chúng, theo thứ lớp trước sau đem theo tràng hoa, dầu phấn hương thơm, lại có chư Thiên cầm tràng phan bảo cái, hoặc có chư Thiên cầm chuỗi anh lạc tuyệt đẹp, từ cõi trời Đao-lợi kéo đến đi quanh thành Ca-tỳ-la ba vòng trên hư không rồi hạ xuống đất đứng một bên hướng về Thái tử cung kính chấp tay cúi đầu.

Thái tử xem khắp các phương rồi ngược lên quan sát các vì sao trên hư không và thấy bốn vị Đại thiên vương Hộ thế dùng các chuỗi anh lạc thật đẹp trang điểm trên thân, đầu đội Thiên quan tuần tự thứ lớp bước đi chậm rãi, cùng với các bộ chúng: Càn-thát-bà, Cư-bàn-trà, Dạ-xoa và chúng Long vương. Mỗi bộ chúng gồm có trăm ngàn quyến thuộc vây quanh tả hữu, mỗi bộ chúng từ các phương: Đông, Nam, Tây, Bắc đến đứng theo phương của mình. Lại thấy có chúa trời Thích Đề-hoàn Nhân thống lãnh trăm ngàn quyến thuộc chư Thiên, thứ tự trước sau tụ tập che kín chung quanh, lại thấy sao Quỷ đã cùng với tháng tốt phù hợp.

Lúc ấy chư Thiên đều xướng to tiếng:

–Đại thánh Thái tử, nay đã nhằm ngày sao Quỷ, nay đã đến lúc, muốn cầu pháp tối thắng không nên ở nơi trần gian. Bậc vua tối thượng trong loài người, mau lên, giờ đã đến, xa lìa thế tục mà xuất gia.

Như vậy, tất cả chư Thiên hộ vệ hai bên đều xướng lên lời tán thán mau xuất gia, chớ nên ở thế gian.

Thái tử nhìn hư không suy nghĩ thế này: “Trong đêm nay thanh vắng, nhằm vào ngày sao Quỷ, từ dưới đất cho đến hư không chư Thiên đều hộ vệ, ngay lúc này ta quyết định không còn do dự, nên phải xuất gia.” Trong tâm Thái tử suy nghĩ như vậy rồi, liền kêu Xa-nặc con của tỳ nữ sinh cùng một ngày với Thái tử bảo:

–Này Xa-nặc, người mau đến đây, chớ trái lệnh ta, người nên mau thắng yên cương con ngựa Kiên-trắc đồng sinh một ngày với ta, dẫn đến trước đây cho ta, đừng để một người quyến thuộc họ Thích nào trong gia tộc ta nghe tiếng ngựa kêu.

Xa-nặc đứng bên Thái tử nghe lời sai bảo, rồi ngửa mặt nhìn lên bầu trời, nghĩ rằng bây giờ mới nửa đêm, tâm liền sinh nghi, cả người rùng mình, toàn thân lông tóc dựng ngược, lo sợ chẳng an, rồi tâu Thái tử:

–Tâu Thái tử, tại sao nửa đêm ngài sai tôi thắng yên ngựa con ngựa chúa Kiên-trắc làm gì? Hoặc có sự khủng bố gì chăng? Hoặc có việc cấp tốc gì chăng? Hoặc có kẻ thù địch chăng? Hoặc trong thành hay ngoài thành có việc lành dữ gì chăng?

Thái tử bảo Xa-nặc:

–Này Xa-nặc, ta nay vội vã vì bị các khổ bức xúc như giặc thù khủng bố, người sao biết được. Chỉ mau mau thắng yên cương con ngựa Kiên-trắc đồng sinh một ngày với ta, kịp thời đem đến đây.

□